

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **D. A. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolu 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2021, č. j. OAM-27/ZA-ZA11-HA10-2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2021, č. j. OAM-27/ZA-ZA11-HA10-2021, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že požádal o udělení mezinárodní ochrany jednak z důvodů jeho rodinné situace, kdy na území České republiky má vytvořené pevné rodinné vazby, a jednak z důvodu neuspokojivých životních podmínek na území domovského státu, kde byl nucen žít v nedemokratických poměrech, neboť je státní režim řízen autokratickou vládou, kde nejsou dodržována základní lidská práva a právní systém neskýtá záruku, že bude možné se dodržení práv a svobod účinně dovolat. Žalobce se tak obával toho, že nebude moci důstojně žít, neboť z jeho dosažitelného příjmu ve Vietnamu nebude moci hradit své životní náklady. Je mu známo, že přesídlení osob zdržujících se mimo území Vietnamu je velice složité a po návratu z ciziny nemají tito lidé možnost se bez rodiny ve Vietnamu usadit, jelikož nezískají zaměstnání. Dále uvedl, že s ohledem na chybějící sociální systém nemůže ani překlenout dobu po návratu do vlasti a navíc má vysoké dluhy, které po něm budou vymáhány a které nebude schopen splatit. Žalobce měl tak za to, že v jeho případě existují důvody zvláštního zřetele, navíc za situace, kdy se jemu a jeho přítelkyni narodilo dítě, jenž je občanem České republiky, o které musí pečovat. Dále žalobce argumentoval tím, že nesouhlasí s vládní doktrínou, kterou šíří Komunistická strana Vietnamu, a obává se, že bude postižen za jeho protivládní postoj, který zastává.
3. Následně žalobce poukazoval na znění § 12 písm. b) zákona o azylu a namítal, že z provedeného dokazování nelze dojít k závěru, že by jeho tvrzení uplatněná před správním orgánem byla smyšlená, a tedy že mu v případě návratu do Vietnamu nehrozí žádná újma a závažné porušení jeho základních práv v podobě nátlaku ze strany orgánů veřejné správy či zbavení některých základních práv ze strany státních orgánů. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že mu nelze bez dalšího vyčítat, že svá tvrzení nijak nepodložil, neboť doložení jeho tvrzení je v jeho situaci fakticky nemožné. V této souvislosti žalobce odkazoval na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, především na články 195 až 219, které se zabývají důkazním břemenem osob vznášejících nárok na udělení mezinárodní ochrany.
4. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že jsou v jeho případě naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to humanitárního azylu, a že žalovaný pochybil, když mu azyl podle § 14 zákona o azylu neudělil. K tomu konstatoval, že je přivyknut životu na území České republiky, kde žije od roku 2011, přičemž v případě návratu do Vietnamu se nemá kam vrátit. Zopakoval, že na území má družku s novorozeným dítětem, jež je občanem České republiky a dále syna, který je rovněž občanem České republiky. Dále uvedl, že z důvodu epidemiologické situace ve světě existuje objektivní nemožnost vycestovat do Vietnamu, jelikož letecké společnosti aktuálně nenabízejí žádné komerční lety z České republiky do Vietnamu. Neudělením mezinárodní ochrany rovněž dojde k zásahu do důstojnosti a do práva na respektování jeho soukromého života, neboť bude nucen opustit prostředí, které bylo po dlouhý čas jeho domovem, a vrátit se do nejistoty a nebezpečí. Právě tuto okolnost lze podle žalobce podřadit pod případ hodný zvláštního zřetele, jenž může odůvodnit udělení mezinárodní ochrany. Žalobce má za to, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když odmítl zkoumat existující a reálnou hrozbu v zásahu do jeho důstojnosti. Dále žalobce uvedl, že žalovaný pochybil, když řízení o žádosti zastavil jako nepřipustné, a žádost meritorně neposoudil. I když se v jeho případě jednalo o druhou žádost, tak obsahovala odlišné skutečnosti, zejména byla podána v odlišném čase, neboť se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s ohledem na pandemii koronaviru změnila situace ve světě. Dle žalobce měl žalovaný přinejmenším zkoumat, jaké je jeho situace ve Vietnamu, pokud jde o dlužníky, zda je předlužení možné zákonně řešit a zda stát nabízí těmto lidem pomoc. Za situace kdy tak žalovaný nepostupoval, lze podle žalobce jeho rozhodnutí označit za nezákonné a nepřezkoumatelné.

5. Podle žalobce je rozhodnutí též v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), jakož i s § 10a odst. 1 písm. e), § 12 a § 14 zákona o azylu a s pro Českou republiku závaznými dokumenty.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Dále žalovaný konstatoval, že posoudil důvody současné žádosti žalobce a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem při opakované žádosti dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu. Žalovaný rovněž neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl žalobce vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. K námitce žalobce, která se týkala toho, že žalovaný nepřihlédl k soukromému životu žalobce, žalovaný uvedl, že se touto problematikou zabýval na str. 3 a 4 rozhodnutí. K námitce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaný uvedl, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný byl přesvědčen, že zjistil stav věci dostatečně. Opatřil si aktuální informace o zemi původu žalobce, přičemž nezaznamenal takovou změnu bezpečnostní situace ve Vietnamu, která by vedla k přehodnocení rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany v případě druhé žádosti. Žalovaný zdůraznil, že žalobce svá tvrzení o bezpečnostní situaci ve Vietnamu ničím nepodložil, nadto podal již druhou žádost o mezinárodní ochranu, kdy tato skutečnost vede žalovaného k závěru, že hlavním motivem je snaha o legalizaci jeho pobytu na území České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 20. 12. 2019 podal žalobce první žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil tím, že chce v České republice získat legální pobyt, neboť zde pozbyl pobytové oprávnění. V České republice chtěl zůstat i nadále kvůli nezletilému synovi a do Vietnamu se odmítl vrátit také z důvodu obav z tamější přítomnosti koronaviru. Uvedl, že jiné důvody nemá. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani se politicky neangažoval. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 1. 2020, o němž byl sepsán protokol, uvedl, že v České republice pobýval od roku 2010 na základě oprávnění k pobytu za účelem sloučení rodiny s manželkou. V návratu do Vietnamu mu nic nebrání, nic mu tam nehrozí, pouze má obavy, že nebude moci být se synem. Konstatoval, že nikdy neměl ve své vlasti problémy se státními orgány. K dotazu, zda uvedl všechny důvody, proč žádá o mezinárodní ochranu, sdělil, že ano a že nemá žádné další skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
11. Následně dne 2. 7. 2020 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí pod č. j. OAM-1153/ZA-ZA11-HA10-2019, kterým rozhodlo, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
12. Dne 13. 1. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 22. 1. 2021 se žalobce dostavil na pracoviště žalovaného, kde poskytl údaje ke své žádosti, o čemž byl sepsán protokol. Žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh, je rozvedený a má syna jménem P. B., nar. „X“, jenž je státním příslušníkem České republiky a žije se svou tetou. Konstatoval, že není politicky aktivní a je bez náboženského vyznání. V České republice žádá podruhé o mezinárodní ochranu. Nikde jinde nežádal. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má přítelkyni B. V., se kterou žije ve společné domácnosti a která je těhotná. K dotazu žalovaného, zda uvedené skutečnosti již popsal v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že ne, neboť jejich vztah trvá až od začátku roku 2020. Jako druhý důvod své žádosti uvedl, že zde chce zůstat, aby mohl živit syna.
13. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Informace OAMP ze dne 1. 9. 2020 - Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi (stav září 2020) a údaje mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2019 – Vietnam – Údaje o zemi. Poté vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a vyjádřit se k nim, čehož žalobce nevyužil.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
16. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
17. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
18. Žalobce postavil svou žalobu na okruhu žalobních námitek týkajících se toho, že žalovaný pochybil, když žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo humanitární azyl podle § 14 téhož zákona.
19. Soud má předně za to, že žalobce v projednávané věci pomíjí skutečnost, že žalovaný v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu primárně opětovně meritorně neposuzuje, zda důvody uváděné cizincem v nové žádosti jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv formě. Institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout ty případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které zároveň bez vlastního zavinění nemohl uplatnit během předchozího, již pravomocně ukončeného, řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nezbytné dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52). Úkolem žalovaného v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je tedy s ohledem na shora uvedené především zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dané dle náhledu soudu žalovaný v projednávané věci splnil.
20. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí (srov. strany 2 až 4), žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího řízení. Při svém rozhodování vycházel i z informací z Cizineckého informačního systému a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP ze dne 1. 9. 2020 - Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi (dle stavu k září 2020) a údajů mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2019 – Vietnam – Údaje o zemi. Dospěl k závěru, že žalobce v průběhu řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvody podání žádosti stejné skutečnosti jako v předchozí žádosti. Za údajně nové skutečnosti považoval tvrzení žalobce, že v České republice má těhotnou přítelkyni, se kterou zamýšlí uzavřít sňatek. K této skutečnosti žalovaný uvedl, že ani rodinné vztahy cizince s českým občanem nejsou důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

azyly. Žalovaný tudíž neshledal, že by tento důvod byl relevantním důvodem pro opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce. Žalovaný pokračoval tím, že údajně nové skutečnosti se rovněž netýkají změny situace v zemi původu žalobce, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země. Tím méně poté podle žalovaného svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azyly nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalovaný na základě informací o zemi původu žalobce dospěl k závěru, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azyly, a žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť tento neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azyly, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z jeho vlasti a obav z návratu tam.

21. Vzhledem ke shora uvedenému žalovaný tedy porovnal skutečnosti uváděné v první žádosti s těmi, které žalobce uvedl v opakované žádosti, a rovněž se zabýval na základě aktualizovaných zpráv o zemi původu tím, zda v ní nedošlo ke změně situace, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti. Dle náhledu soudu je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno ve smyslu § 68 správního řádu a splňuje veškeré požadavky přezkoumatelnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96). Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je proto nedůvodná.
22. Co se týče postupu žalovaného a jeho závěrů, soud poté uvádí, že se s nimi plně ztotožňuje. V daném případě bylo na žalobci, aby uvedl takové nové skutečnosti, které neuvedl v předchozím řízení bez svého zavinění a jež svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a jimiž se bude muset žalovaný zabývat. Žalobce ovšem žádné nové azylově relevantní skutečnosti neuvedl. K údajně nové skutečnosti, že žadatel má v České republice těhotnou přítelkyni, soud uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45, plyne, že: *„Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“* Již při podání své první žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce otcem občana České republiky. Uvedenou okolností se žalovaný v předchozím meritorním rozhodnutí zabýval s tím, že se nejedná o azylově relevantní důvod. Uvedené rozhodnutí pak bylo potvrzeno v řízení o žalobě rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 19 Az 16/2020–29. Skutečnost, že přítelkyně žalobce je těhotná a on se znovu stane otcem (dle žaloby se již stal), není dle zdejšího soudu okolností, pro kterou lze opakovanou žádost o mezinárodní ochranu meritorně projednat, neboť nedošlo ke změně jeho hmotněprávního postavení. Dle názoru soudu tedy nebyly naplněny zákonné podmínky pro to, aby mohla být žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany opětovně věcně projednána, a žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem, když řízení podle § 25 písm. i) zákona o azyly zastavil, jelikož shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona nepřípustnou.
23. Soud dále uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádné nové azylově relevantní skutečnosti, nebyl žalovaný povinen posuzovat, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azyly), neboť toto posouzení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

již provedl v rámci řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Za této situace tak nemohlo dojít k tomu, aby byl žalobci udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný nebyl vůbec povinen, jak se mylně domnívá žalobce, zabývat se tím, zda jsou u žalobce splněny podmínky pro jeho udělení a opětovně posuzovat jeho rodinnou, ekonomickou a sociální situaci. Tato námitka je nedůvodná.

24. K argumentaci žalobce, že nesouhlasí s tím, že jsou jeho tvrzení o tom, že mu v případě návratu do země původu hrozí újma ze strany státních orgánů smyšlená, a že je mu přičítáno k tíži, že svá tvrzení nijak nepodložil, soud uvádí, že z rozhodnutí o opakované žádosti o mezinárodní ochranu není seznatelné, že by žalovaný jakkoliv zpochybňoval pravdivost tvrzení žalobce uváděných v opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se k jednotlivým tvrzením žalobce vyjádřil pouze v tom smyslu, že některé žalobcem uvedené skutečnosti hodnotil již v rámci předcházejícího řízení, a tudíž se nejedná o skutečnosti nové, které nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a že další žalobcem uvedené skutečnosti, které sice nebyly žalovaným hodnoceny při rozhodování v předchozím řízení, nelze považovat za nové z toho důvodu, že nejsou azylově relevantní.
25. Pokud žalobce namítá, že žalovaný měl postupovat v souladu s příručkou vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky a udělit žalobci azyl i v případě pochybností o jeho tvrzeních, soud uvádí, že žalobce přehlíží skutečnost, že v daném případě žalovaný vůbec neposuzoval, zda žalobcem uvedené důvody v jeho druhé žádosti jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný toliko posoudil pouze to, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu dvou postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými. V jeho postupu poté soud neshledal žádné pochybení. Jak již soud totiž konstatoval výše, žalobce neuvedl v průběhu řízení o jeho druhé žádosti žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z Vietnamu a obav z návratu tam. Tato námitka je nedůvodná.
26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že nepřisvědčil ani tvrzení žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný vycházel jak z tvrzení žalobce, která jsou vzhledem k povaze řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany určující, tak i z aktualizovaných zpráv o zemi původu. Skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno.
27. Závěrem soud pro úplnost podotýká, že se nezabýval tím, zda tvrzení žalobce ohledně jeho obav z návratu do země původu uplatněná v žalobě jsou relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť v řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda mu mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděl nebo je nemohl z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011–74). Pokud se tedy žalobce v průběhu řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a ani ve správním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení o jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu vůbec nezmínil o tom, že má v zemi původu vysoké dluhy, které po něm budou vymáhány a které nebude schopen splatit, že ve Vietnamu nebude moci hradit své životní náklady a že nesouhlasí s vládní doktrínou, kterou šíří Komunistická strana Vietnamu, a obává se, že bude postižen za jeho protivládní postoj, který zastává, nelze tyto skutečnosti ze strany soudu v tomto soudním řízení vůbec posuzovat, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby výše uvedené problémy, které žalobce spojuje s jeho návratem do země původu, žalovanému uvedl již v rámci správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalobce teprve až v tomto soudním řízení zmiňuje shora popsané skutečnosti, kterých se obává při návratu do země původu, nemůže tyto námitky soud hodnotit a žalobce nemůže žalovanému ani oprávněně vyčítat, že se danými okolnostmi nezabýval, jestliže je žalovanému vůbec v průběhu obou správních řízení nesdělil.

28. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. července 2021

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.